

PŘEKONAT SE, NEVZDAT SE, DOTÁHNOUT TO DO KONCE!

Aneb ŽELEZNÝ ADIKTOLOG 2019

Ačkoliv se tato slova mohou zdát jako poměrně jasnou věcí v běžném životě, pro některé z nás jsou to slova klíčová, stojící na samotném začátku procesu znovunastartování našich životů. Jestli teď dumáte, nad nějakou hlubokou myšlenkou, stojící za zmíněnou „trojkou“, vyvedu Vás z omylu. Občas ty nejtěžší věci v životě mají ten nejjednodušší začátek, ke kterému jsou potřeba pouze dvě věci, schované v každém z nás. Odvaha a přesvědčení. A právě v sobotu, 13. července 2019, v Červeném Dvoře, spoustu z nás ve svých „rezervách“ zašmátralo a desítky párů uběhaných a ušlapaných chodidel daly zámeckému parku pocítit neuvěřitelnou vlnu energie a odhodlání. Nemluvím o ničem jiném než o dalším ročníku Železného adiktologa, sportovního triatlonu.

Zámecký park, obklopující zámek v Červeném Dvoře, je nejen přenádhernou, historickou, přitom stále živou, ozdobou léčebny, když se na to koukne z druhé strany, díky jeho obrovské rozloze, členitosti, a díky nespočtu různě náročných tras, je to i ideální místo, kde zmučit pár odvážlivců. A to sice hned 20 kilometry na kole, 5 kilometry běhu. Ke každému správnému triatlonu patří i ta mokrá, čvachtací část – tedy 500 metrů plavání, kterým triatlon začíná. I vodní zdroje tady máme, jen jsme museli kousek po svých popojít, a to sice do asi 4 km vzdáleného rybníku u Chvalšín. Ty nejlepší a nejcennější věci v životě většinou nikdy nemívají zcela hladký průběh a tak nám závod zpestřil občasný déšť, což bylo chvílemi osvěžující, nicméně blátivý a mokrý, travnatý povrch běžecké i cyklistické trati nám lehce zkomplikoval průběh závodu. Na všem špatném ale i něco pozitivního bývá a tak díky zvýšené opatrnosti všech závodníků nikdo nepřišel k úrazu a jako bonus jsme si na lýtkách, někdo i výše na těle, podle míry nasazení, odnesli blahodárnou bahnivou, věřím, že velice hydratační, masku.

Červeňák ožil, a to ať už se bavíme o samotných přípravách trati a závodu, o nadšencích pobíhajících po parku v rámci sportovní přípravy, o dobrovolnících, co grilovali klobásy, krájeli melouny, točili limonádu, fandili a byli podporou všech soutěžících. Soutěžilo se jednotlivě, ale i ve štafetách, věk účastníků nabral, co se sportovních aktivit týče, až obdivuhodných astronomických hodnot. Sjeli se sem, na jih, lidé z celé republiky, léčící se i abstinující, z komunit i chráněných bydlení. Každý tu svedl svůj malý boj, totiž sám se sebou, a až na pár výjimek ho každý vyhrál!

Bohužel a díky bohu zároveň, míra vyčerpání jednoho z účastníků přesáhla určité hranice, a tak se situace velice zdramatizovala, když se ve chvalšinském rybníku začal jeden ze sportovců topit. Vše ale dobře dopadlo díky pohotovému zásahu třech našich závodnic, které prokázaly obrovskou statečnost a kromě síly fyzické i tu psychickou a morální!

Každý si za svůj výkon odnesl medaili i diplom, co ale hlavně, ten nejcennější pocit z vlastního překonání se. Vidět zde byly i pozoruhodné sportovní výkony, nicméně každý jeden z nás, který cílem nakonec proběhl, projel, prošel, vylezl z rybníka po dvou nebo čtyřech, každý tenhle člověk v ten den zvítězil a objevil, jaké jsou jeho možnosti a kolik rezervních sil všichni máme. Volně k odběru, když se pro něco opravdu rozhodneme. Proto mluvím o těch počátečních třech slovech. Záleží jen na tom, pro co se rozhodneme. Natáhněme si teda ve svých životech tu cílovou pásku s názvem Život, tedy ABSTINENCE a pojďme jí rok za rokem proběhnout, ať bude víchř, déšť a nebo zrovna to nejjasnější slunce. Sílu na to máme!